

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové ve věci žalobce: **M. C.**, zast. advokátem Mgr. Václavem Voříškem, Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2020, čj. MSK 172244/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2022, čj. 59 A 9/2020-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský úřad Kopřivnice rozhodnutím ze dne 25. 7. 2019 uznal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterých se dopustil jako provozovatel vozidla BMW X6, protože nezajistil při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci dodržování povinností řidiče a pravidel silničního provozu, neboť

- i. dne 12. 8. 2018 ve 21:11 hodin řídila nezjištěná osoba výše uvedené motorové vozidlo v obci Kopřivnice na ul. Záhumenní u domu č. p. 1 ve směru jízdy na obec Štramberk nedovolenou rychlostí, přičemž jí byla prostřednictvím automatizovaného technického prostředku jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 57 km/h;
- ii. dne 12. 8. 2018 ve 21:44 hodin řídila nezjištěná osoba výše uvedené motorové vozidlo v obci Kopřivnice na ul. Záhumenní u domu č. p. 1 ve směru jízdy od obce Štramberk nedovolenou rychlostí, přičemž jí byla prostřednictvím automatizovaného technického prostředku jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 59 km/h.

Nezjištěný řidič se v obou případech dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku dle §125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 700 Kč.

[2] Žalovaný odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 15. 1. 2020 zamítl a potvrdil rozhodnutí městského úřadu.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou podanou u krajského soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[5] Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního, jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji NSS pro nepřijatelnost.

[6] Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti NSS vychází z judikatorně ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39. Podle citovaného usnesení je kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti vznesl následující námitky:

1. Krajský soud nesprávně posoudil žalobní námitku týkající se nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku, přičemž stěžovatel v odvolání (i žalobě) tvrdil, že tato rychlost byla zvýšena na 60 km/h. Zároveň vytkl, že správní orgány v tomto směru nedostatečně zjistily skutkový stav a žalovaný nedostatečně danou námitku vypořádal. Úkolem krajského soudu podle stěžovatele bylo posoudit, zda úvahy žalovaného byly správné, pokud dovedl, že *„rychlost nemohla být zvýšena, neboť se v místě nachází zástavba“*. Stěžovatel přitom namítá, že v daném úseku se žádná zástavba nenachází a ani její případná existence nevylučuje zvýšení nejvyšší dovolené rychlosti. Krajský soud k této otázce sice provedl důkaz vyjádřením Městského úřadu Kopřivnice, na jehož podkladě konstatoval, že v daném místě je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Tento důkaz je ovšem irelevantní, neboť daná silnice je silnicí II. třídy a příslušným silničním úřadem je krajský úřad. Městský úřad tedy správu této silnice nevykonává a není jasné, z jakého titulu se k této otázce vyjadřuje. Krajský soud se rovněž mylí v tom, že daná žalobní námitka byla jen *„obecná a šablonovitá“* a nesprávný je také závěr krajského soudu, že je *„vysoce nepravděpodobné“*, že by byl rychloměr umístěn v úseku, kde je povolena vyšší než obecně dovolená rychlost.

Napadený rozsudek je tedy nepřezkoumatelný, protože krajský soud měl přezkoumávat jiné otázky, než kterým se věnoval. Stěžovatel v této souvislosti rovněž zdůraznil, že řízení před soudem není pokračováním správního řízení a není úlohou soudu nahrazovat správní úvahu úvahou soudní. Krajský soud měl jen přezkoumat, zda ob stojí úvahy žalovaného. Ve věci bylo rovněž zřejmé, že stěžovatel vyžadoval doplnění dokazování, krajský soud však jeho důkazním návrhům nevyhověl, což mělo vliv na zákonnost

pokračování

napadeného rozsudku. Krajský soud rovněž nevysvětlil, proč se odklonil od rozsudku NSS ze dne 9. 10. 2019, čj. 2 As 74/2018-38, kde se jednalo o identickou situaci.

2. Dle názoru stěžovatele krajský soud rovněž dospěl k mylnému závěru ohledně nedůvodnosti žalobní námitky, která se týkala na výzvu městského úřadu uhrazené částky, kterou správní orgány nesprávně vyhodnotily jako opožděnou úhradu. Stěžovatel namítl, že jemu doručená výzva obsahovala jen „*lhůtu splatnosti*“, nikoliv zákonem vyžadované „*datum splatnosti*“. Podle názoru stěžovatele je mezi těmito pojmy zásadní rozdíl, což rozvedl. Krajský soud však nesprávně dovodil, že se jedná o totéž.

3. Ohledně výzvy k úhradě pak stěžovatel namítl, že městský úřad zneužil své správní uvážení ohledně výše stanovené částky, neboť nepřihlédl „*k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*“ (§ 125h odst. 2 silničního zákona). Krajský soud správně konstatoval, že daná výzva k úhradě není rozhodnutím a jejím zasláním nedochází k zahájení správního řízení - jedná se o postup před zahájením řízení. Mylně však dovodil, že z tohoto důvodu je pro nyní posuzované správní řízení výše dané částky irelevantní. Stěžovatel namítl, že pokud nebyl splněn řádný postup před zahájením řízení, bylo správní řízení zahájeno nezákonně.

[8] NSS nejprve posoudil, zda tu nějaké důvody přijatelnosti jsou. V projednávané věci takové důvody nenalezl.

[9] **Ad 1)** K námitce týkající se nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku NSS uvádí, že souhlasí se závěrem krajského soudu, že se jedná zjevně o účelovou a ničím nepodloženou („*šablonovitou*“) námitku, přičemž je opravdu velmi nepravděpodobné, že by měřicí zařízení bylo umístěno v úseku, v němž by byla povolena vyšší rychlost než obecně dovolená - 50 km/h. Krajský soud však přesto (správně) k otázce, jaká rychlost je v daném úseku dovolená, vyžádal a k důkazu provedl sdělení Městského úřadu Kopřivnice ze dne 9. 6. 2020, který vykonává působnost *silničního správního úřadu* a speciálního stavebního úřadu ve věcech silnic II. a III. třídy a veřejně přístupných účelových komunikací [§ 40 odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích; § 9 zákona o pozemních komunikacích, na který odkazuje stěžovatel, určuje, kdo je *vlastníkem* jednotlivých kategorií pozemních komunikací]. Z tohoto sdělení zjistil, že na dané komunikaci II. třídy nebylo ke dni 12. 8. 2018 umístěno dopravní značení upravující nejvyšší dovolenou rychlost odchýlně od obecné úpravy 50 km/h. Polemika stěžovatele, zda se zrovna v místě měření nachází zástavba a jaká, pak není z hlediska určení nejvyšší dovolené rychlosti významná. Krajský soud tedy neměl důvod se touto „*otázkou*“ blíže zabývat. Na okraj pak NSS poznamenává, že závěr žalovaného, že místo měření se „*nachází v zástavbě, poblíž muzea, základní školy, v úseku, kde není přechod pro chodce, v místě je zvýšený pohyb chodců, občané si peticí stěžovali na rychlost vozidel*“, má oporu v obsahu správního spisu (vyjádření Policie ČR ze dne 8. 6. 2018). Krajský soud rozhodl rovněž v souladu s rozsudkem čj. 2 As 74/2018-38, neboť doplnil dokazování a postavil najisto nejvyšší dovolenou rychlost v místě měření. Postup krajského soudu přitom nenahrazoval činnost správních orgánů, ale jednalo se o projev plné jurisdikce soudu (např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71).

[10] Je také nutné připomenout, že soudy nemusí reagovat na každé dílčí tvrzení, postaví-li vedle nich vlastní ucelenou argumentaci (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Uvedeným kritériím rozsudek krajského soudu dostál

(to platí i ve vztahu k dalším kasačním námitkám). NSS konstatuje, že závěry žalovaného a krajského soudu jsou plně přezkoumatelné a mají oporu v provedených důkazech. Z odůvodnění napadeného rozsudku je rovněž zřejmé, z jakého důvodu krajský soud důkazním návrhům stěžovatele nevyhověl a nepřihlédl k jeho argumentaci - krajský soud na základě provedení dokazování dovedl, že tvrzení stěžovatele, že v místě, kde k přestupkům došlo, byla nejvyšší dovolená rychlost 60 km/h, „je lživé“.

[11] **Ad 2)** Ohledně kasační námitky týkající se polemiky ohledně ve výzvě vydané dle § 125h zákona o silničním provozu stanovené „*lhůty splatnosti*“, nikoliv zákonem vyžadovaného „*data splatnosti*“, NSS konstatuje, že krajský soud danou otázku posoudil v souladu se zněním § 125h zákona o silničním provozu. Jeho závěry odpovídají rovněž stávající judikatuře, když např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2023, čj. 3 As 49/2021-39, NSS k téže otázce dovedl: „*Splatností je rozuměna doba, kdy má nejpozději nastat plnění. Tato doba je stanovena buď k určitému dni, nebo určitou lhůtou. Ze znění obou výzev je zřejmé, že určená částka (§ 125h zákona o silničním provozu) byla splatná do 15 dnů od doručení výzvy. Jedná se tedy o splatnost, která byla určena lhůtou. Podstatou stanovené splatnosti je, aby adresátovi bylo zřejmé, kdy, tj. ke kterému konkrétnímu dni, splatnost nastává, což v posuzovaném případě stěžovateli zřejmé muselo být, o čemž svědčí i skutečnost, že (jak sám uvádí) částku z první výzvy uhradil „jen“ o den později a z druhé výzvy o tři dny později (viz odst. [5] výše). [...] V kasační stížnosti tedy svou žalobní argumentaci rozšiřuje, nadto způsobem, který nelze označit jinak, než jako zcela účelový a příčící se elementární logice. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že datum splatnosti určených částek bylo určeno srozumitelně a v souladu se smyslem ustanovení § 125h zákona o silničním provozu; nebylo tak pochyb, který den je posledním dnem splatnosti.*“

[12] **Ad 3)** K námitce nesprávně určené částky ve výzvě vydané podle § 125h zákona o silničním provozu, NSS konstatuje, že i zde postupoval krajský soud v souladu s příslušnou právní úpravou a relevantní judikaturou. Krajský soud nijak nezpochybnil, že jsou-li splněny podmínky § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, musí zahájení řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla předcházet vydání dané výzvy (např. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45). Dále krajský soud v souladu s konstantní judikaturou dovedl, že daná výzva není rozhodnutím a jejím zasláním ani nedochází k zahájení správního řízení (rozsudky NSS ze dne 24. 7. 2019, čj. 6 As 78/2019-45, ze dne 6. 9. 2019, čj. 5 As 341/2018-45). Nic nelze vytknout ani závěru krajského soudu, že výše ve výzvě určené částky je pro nynější správní a soudní řízení nevýznamná. Nesouhlasí-li totiž provozovatel vozidla s výší této částky, nezbyvá mu, než takovou částku neuhradit a vyčkat zahájení správního řízení, v němž může své námitky účinně uplatnit. Zákon o silničním provozu nedává správnímu orgánu možnost, jak v této „*předprocesní*“ fázi výzvu adresovanou provozovateli vozidla jakkoli změnit či zrušit (rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2019, čj. 1 As 26/2019-26).

[13] V této věci tedy nevyvstala žádná právní otázka, kterou by judikatura neřešila, či neřešila jednotně, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. NSS ani v rozsudku krajského soudu nevidí žádná pochybení, tím spíše v nich nevidí pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti. NSS proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů

pokračování

řízení. Žalovanému nevznikly žádné náklady řízení vymykající se z jeho běžné úřední činnosti.

[15] Pro úplnost soud uvádí, že není namístě stěžovateli vrátit zaplacený soudní poplatek (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, bod 53).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2023

Ondřej Mrákota
předseda senátu